

ἀπεδείχθη τρανώτατα ἤδη, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀδελφῆς καὶ τοὺς τέσσαρας ἀδελφοὺς, τὰς δύο συζύγους, τοὺς δώδεκα στρατάρχας καὶ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ. — Ἀπεδείχθη προσέτι, ὡς ἐκ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως αὐτοῦ, τῶν χωρῶν ὅθεν ἦλθε νὰ βασιλεύσῃ, τοῦ χρόνου ὃν ἐδαπάνησεν ἵνα διατρέξῃ αὐτάς, τῶν χωρῶν ἐν αἷς ἐβασίλευσε καὶ ἐκείνων ἐνθα ἐσβέσθη ὡχρὸς καὶ ἐστερημένος τοῦ στέμματος αὐτοῦ μετὰ τὴν ἐνδοξὸν παρείαν του, ὡς λέγει καὶ ὁ Καζεμίρ Δελαβίν, ἀπεδείχθη, λέγομεν, ἐξ ὧν αὐτῶν ὅτι ὁ νομιζόμενος ἥρωες τοῦ αἰῶνός μας εἶναι ἰπρόσωπον ἀλληγορικόν, οὗτινος ἅπαντα τὰ προσόντα ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ Ἡλίου, καὶ κατὰ συνέπειν Ναπολέον ὁ Βοναπάρτης, περὶ οὗ τοσαῦτα ἐλέγχθησαν καὶ ἐγράφησαν, δὲν ὑπῆρξε ποτέ !!! Ἡ δὲ πλάνη δι' ἣν τοσοῦτοι τυφλῶς ἐκλίνουν τὸν αὐχένα προήλθεν ἀπὸ ἐν λάθος ἀπλούστατον ἀλλ' ἀσύγγνωστον, ἀπὸ ἐν quiproquo, (ἄλλ' ἀντ' ἄλλων), ἐξέλαβον δηλ. τὴν μυθολογίαν τοῦ Ἰθ. αἰῶνος ἀντὶ ιστορίας.

Υ. Γ. Ἡδυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν πλείστας μαρτυρίας πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θέσεως ἡμῶν, ἰδίᾳ αὐτάς τὰς λεγομένας Βασιλικὰς Διατάξεις, ἐν ἡ ἁληθὲς χρονολογία εἶναι ἐν πλήρει ἀντιτάσει πρὸς τὸν χρόνον τῆς βασιλείας τοῦ νομιζομένου Ναπολέοντος, ἀλλὰ φρονοῦμεν ὅτι τὰ ἄχρι τοῦδε ρηθέντα ἀρκοῦσι δεόντως ὥστε νὰ μὴ κάμωμεν χρῆσιν αὐτῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
Κ. Ι. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΟΖΛΑΝ.

(Συνέχεια. — Ἰδε Φυλλ. ΣΤ' καὶ Ζ').

— Κατ' ἀρχὰς μικροῦ ἐδέησεν, ὑπέλαβεν ὁ Λαμβέρτος νὰ μὴ ἀναχωρήσῃ ποσῶς. Ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα τῶν ἀδελφῶν Ζολιζέρ ἐτρίζεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπιβατιῶν. Ἀναβὰς ἐκ τῆς ὑπισθίου μέρους αὐτῆς, κατώρθωσα μετὰ μεγάλου κόπου νὰ εἰσδύσω μέχρι τοῦ βάθους, καὶ δυνάμει τῶν γονάτων καὶ τῶν ἀγκῶνων νὰ καταλάβω μικράν τινα θέσιν μεταξὺ εἰκοσάδος

εὐτραφῶν γαιοκτημόνων, οἵτινες ἔφερον εἰς τοὺς βραχίονάς των τὸ φυτικὸν ἢ ζωϊκὸν φαινόμενον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤλπιζον νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον τῆς ἐπιτροπῆς. Ὁ μὲν ἐκράτει ὑπερμεγέλη στάχυν σίτου ὅστις ἠνόχλει τὸν γείτονά του· ὁ δὲ γιγαντώδης ἀρδευτήριον τῆς ἐπινοίας του· οὗτος μὲν κυψέλην μέλιτος, ἐκεῖνος δὲ τελειοποιημένον ὕψιον ἀρότρου, δι' οὗ ἠροτρίου τὰς κνήμας τοῦ ἀπέναντι αὐτοῦ καθημένου· ἄλλος δὲ, κλάδον συκαμινέας πλήρη μεταξοσκωλήκων, καὶ ἄλλος τερατῶδες κραμβολάχανον· ἐνὶ λόγῳ, ἦτο ἡ Κιβωτός τοῦ Νῶε, ὁ δὲ κατακλυσμὸς δὲν ἦτο μακράν. Μὲ ἀκούεις προσεκτικῶς, δὲν εἶναι ἀληθές;

— Μὲ τὴν μεγαλητέραν προσοχὴν, ἀπεκρίθη ἡ Κ. Λαμβέρτου στηριχθεῖσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου αὐτῆς, ὅπως μὴ πέσῃ. — Ὑπέστης, λέγεις, κατακλυσμόν· τῷ ὄντι, πολὺ ἔβρεξεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀναχωρήσεώς σου;

— ὦ! Θεέ μου! εἶσαι τι πλέον ἢ ἀφηρημένη, ἐφώνησεν ὁ Λαμβέρτος, στρέψας τὴν σύζυγόν του κατὰ πρόσωπον· τί λοιπὸν διαλογίζεσαι;

— Διατί μοὶ κάμνεις τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

— Διότι ἡ ἀπάντησίς σου εἶναι λίαν παράδοξος.

— Ποία ἀπάντησις;

— Σοὶ ὁμιλῶ περὶ φανταστικοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ σὺ μοὶ λέγεις ὅτι τῷ ὄντι ἔβρεξε πολὺ κατὰ τὴν ἐσπεριν. Ἀλλ' ἔκαμε, κάμνει καὶ θὰ κάμῃ τὸν ὠραιότερον καιρὸν τοῦ κόσμου ἀπόψε.

— Συγνώμην... ἀλλ' ἡ ἐπιστροφή σας τόσον μ' ἐξέπληξε... καὶ ὕστερ, ἐκεῖνο ὅπερ μοὶ λέγετε εἶναι τόσον παράδοξον, τόσον παράδοξον...

— Ἰδὲ τὸ παράδοξον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις ἐφάνη εὐχριστηθεὶς ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς συζύγου του. Εἰς τὴν ἄμαξαν τῶν ἀδελφῶν Ζολιζέρ εὗρίσκετο καὶ τις γαιοκτημὸν ὅστις ἐπίστευεν ἀδιστακτικῶς ὅτι θὰ λάβῃ τὸ χρυσοῦν ἀριστεῖον τὸ ὑποσχεθὲν κατὰ τὸ ἐνεστίως ἔτος εἰς πάντα ἀγρονόμον, ὅστις ἤθελε δυνηθῇ νὰ παρέξῃ ὑπερβολικὴν καὶ ἀσυνήθη εἰς τὰ ὄρνιθια εὐτραφίαν. Ἐφερε δὲ ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ ὄρνιθά τινα σταθμίζουσιν τοῦλάχιστον ὀκτὼ λίτρας. Εἰς τὰ δεξιὰ τούτου ἐκάθητο ἕτερός τις, κρεωπώλης, νομίζω, ὅστις ἔφερε κολοστιαῖον κῦνα τοῦ φοβερωτέρου εἶδους, μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄγριον, γέννημα ἑτεροειδοῦς συνδυασμοῦ. Τὸ ἀριστούργημα τοῦτο ἐδείκνυν ὁδόντας ἱκανοὺς

νά κατασπαράξωσιν ὁλόκληρον ἀγρονομικὴν ἐπιτροπὴν. Ἀλλ' εἰς ἐδῶ τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς...

Ὁ Λαμβέρτος ἔθετο μηχανικῶς τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἀνέπνευσεν ἐκ βάθους ψυχῆς. Οἶονεῖ ἐλπίς τις ἔλαμψεν εἰς τὴν θέαν τῆς ἐξαφνίσεως τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης. Ἀλλ' ὅποια ἐλπίς!

— Ἀλλὰ, σχεδὸν συγχρόνως μὲ ἐμὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις τόσῳ μᾶλλον ἐπέμενεν ἀκριβολογῶν, ὥσῳ ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἐφάνετο ἥττον προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους του· σχεδὸν συγχρόνως μὲ ἐμὲ ἐπέβη τῆς ἀμάξης χωρικός τις, ὅστις ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ φέροντος τὴν ὄρνιθα ἀνθρώπου. Σὲ βεβαιῶ δὲ, ὅτι δὲν ἦτο ἀναρμόδιος ἡ θέσις του ἐν τῷ μέσῳ τῶν περικυκλῶντων αὐτὸν ζώων. Ὁ δὲ πατὴρ του ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναφέρηται ὑπὸ τοῦ Βυρφῶνος.

— Τί μοι λέγει περὶ ὀρνίθου καὶ περὶ Βυρφῶνος ἡδὴ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Λαμβέρτου, ἥτις ἐν τῷ μέσῳ τῶν βασάνων αὐτῆς εὗρισκε μικρὰν παραμυθίαν μὴ βλέπουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ συζύγου της.

— Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρικός, ἐπανέλαβεν ὁ Λαμβέρτος, ἔκρυπε κατὶ τι ὑπὸ τὸν πλατὺν καὶ λινοῦν αὐτοῦ τρίβωνα— πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὴν ὁμήγυριν; τὸν ἠρώτησέ τις σαρκαστικῶς. Ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη οὗτος, καὶ ἂν ἐν μόνον χρυσοῦν βραβεῖον ὑπάρχη, ἔστω καὶ ἴσα μὲ τὴν σελήνην μεγάλο, ἐγὼ θὰ τὸ λάβω! — Ἦύρατε λοιπὸν κἀνὲν φάρμακον κατὰ τῆς ἀσθενείας τῶν ἀμπέλων; — Εὐρηκα καλλίτερον ἀπὸ τοῦτο! — Τί λοιπόν; — Εὐρηκα, ὅτι αἱ ἀλώπεκες, ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου, δὲν θὰ φάγωσι πλέον οὔτε ὀρνιθοπούλια, οὔτε ἰνδιάνους, οὔτε πετεινοὺς, οὔτε ὀρνίθους. — Ἐλα δά! — Εἶναι καθὼς σοὶ λέγω· ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου... — Αὐτὸ μᾶς τὸ εἶπατε· εἰπέ μας τώρα τὴν ἀνακάλυψίν σου. — Ἀνεκάλυψα χόρτον τι τὸ ὁποῖον ἀποκοιμίζει τὰς ἀλώπεκας ὥς νὰ τὰς ἐνανούριζε ἡ παρχμάνια των. Μόλις δοκιμάσωσι τὸ χόρτον τοῦτο γασμουριῶνται καὶ ἀρχίζουν τὸ ροῖχαλητό. Φθάνει μόνον νὰ ρίψῃ τις ὁλόγουρα εἰς τὰ ὀρνιθοτροφεῖα ἀπὸ τὸ χόρτον τοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι τελειωμένον. Ἴδου τὸ χόρτον, προσέθεσε δεικνύων δράκα φύλλων, ἰδου καὶ ἡ ἀλώπηξ». Καὶ ἔδειξεν ἀλώπεκά τινα, ἀληθῆ ἀλώπεκα, κρυπτομένην ὑπὸ τὸν τρίβωνά του. Κραυγὴ ἐκπλήξεως ἠγέρθη εἰς τὴν θέαν ταύτης. « Ἀλώπηξ εἰς τὴν ἀμα-

ξαν! » Ὅλοι συνωθοῦντο, ἠεῖροντο, ἀπεμακρύνοντο μετὰ τρόμου, ἐξαιρέσει τοῦ μικτογενοῦς κυνὸς ὅστις ἐφέρετο εἰς τὴν ὁμήγυριν. Ὁ κύων ὁρμᾷ κατὰ τῆς ἀλώπεκος μὲ ἀνοικτὸν τὸν φάρυγγα· αὕτη δὲ, ἥτις δὲν εἶχεν ἴσως φάγει ἀρκετὸν χόρτον, ἐξυπνᾷ καὶ ρίπτεται ἐπὶ τῆς ὀρνίθου, τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ κατασπαράξῃ, ἐνῶ ἀπ' ἐτέρου ὁ κύων πειρᾶται νὰ κατασπαράξῃ τὴν ἀλώπεκα. Φαντάσθητι τὸν κλονισμὸν τῆς ἀμάξης. Ἐκλυδωνίζετο ὡς πλοῖον. Κατὰ περισσότερον τοῦτου! ὁμοίῳζε... Πῶς νὰ σοὶ δώσω ἰδέαν τινα ἀκριβοῦς τοῦ φρικώδους τοῦτου σάλου;

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τίνι τρόπῳ θὰ ἡδύνατο νὰ δώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ἰδέαν τινα τοῦ σάλου τῆς ἀμάξης, ὁ Λαμβέρτος, συνελθὼν αἴφνης τῶν σκέψεών του, ἀνέκραξε.

— Ἀ! εὐρήκα!

Ἐβύθητε ταχέως τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ἐξήγαγε τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν πρότινων λεπτῶν εἶχε θέσει ἀφηρημένως πῶς ἐντὸς αὐτοῦ.

Ὁ τρόμος τῆς Κ. Λαμβέρτου ἐπανῆλθε πάλιν μεθ' ὅλων τῶν ἀγωνιῶν αὐτοῦ.

Ὁ Λαμβέρτος ἀνέπτυξε ζωηρῶς τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔλαβεν ὀριζοντίως δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ εἶτα κλίνειν αὐτὴν ὅτε μὲν δεξιᾷ, ὅτε δὲ ἀριστερᾷ, εἶπε.

— Ἴδου! παρატήρησον! Πότε οὕτω ἐκινούμεθα, πότε οὕτω, πότε οὕτω...

Ὁ φόβος τῆς κυρίας Λαμβέρτου κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην κατίσχυσε τῆς ἀνθρωπίνης φρονήσεως. Ἀφῆκε δηλ. κραυγὴν, ἥτις φρενητιώδης ἐν ἀρχῇ, ἔληξεν ἡρέμα, ἡ μᾶλλον κατεπνίγη ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τῆς φρίκης συσταλθέντος λάρυγγος αὐτῆς.

— Ἀ! Θεέ μου, θὰ τὴν ἀναγνώσῃ!

— Ἐνθαρρύνθητι, τῇ εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, τὰς ἀκοὰς τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον μόνον μέρος τῆς κραυγῆς προσέβαλε· ἐνθαρρύνθητι· ἀνετράπημεν ἀληθῶς, ἀλλὰ τόσον εὐτυχῶς, ὥς ἡδυνήθην νὰ ἐξέλθῃ σῶος καὶ ὑγιὴς διὰ τινος τῶν θυρίδων τῆς μυθικῆς ταύτης ἀμάξης· ἀλλὰ, καθὼς συμπεραίνεις, ἅπαξ ἐπὶ τῶν παδῶν μου εὐρεθεῖς, δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ ὑπάγω εἰς Φονταίνεβλώ ἐν συνοδίᾳ ὁλοκλήρου φυσικῆς ἱστορίας. Ἐπέστρεψα ἐνταῦθα ταχέως, ἀγνοῶν, τὸ ὁμολογῶ, ἐὰν ἡ ἀλώπηξ κατέφαγε τὴν ὄρνιθα, ἐὰν ὁ κύων κατεσπάραιζε τὴν ἀλώπεκα, ἐὰν κατεσπαράχθησαν καὶ εἰ τρεῖς ἀμοιβαίως, ἡ μᾶλλον ἐὰν κατέφαγον τοὺς ἐπιβάτας, ἀλλὰ διανοού-

μενος σπουδαίως νὰ ζητήσω καὶ ἐγὼ βραβεῖον ἐκ τῶν ἀγροτικῶν ὁμηγύρεων, διότι κατώρθωσα νὰ ἐξέλθω ζῶν τοῦ θηριοτροφείου ἐκείνου. Ἐλοιπόν! τί λέγεις τώρα περὶ τοῦ συμβάντος μου; ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος θωπεύσας διὰ τῆς ἐπιστολῆς τὸ παραμεμορφωμένον πρόσωπον τῆς συζύγου του.

— Λέγω ὅτι ἠπατώμην· Τῷ ὄντι, οὐδὲ σταγὼν βροχῆς ἔπεσε καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν.

Ὁ Λαμβέρτος ὀπισθοδρόμησεν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἀπάντησιν ἥτις ἐπεσφράγιζε τοῦ ἐπὶ ὁλόκληρον τέταρτον τῆς ὥρας ἁσυναρτήτους τῆς συζύγου του λόγους.

— Ἄ! ἀνυπόφορον πλέον, ἐφώνησεν, ἀνυπόφορον!

— Τί;

— Τί! σὲ ἐρωτῶ... καὶ σὺ μοὶ ἀποκρίνῃσαι... Ἄ! μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἀκατανόητον, πολὺ ἀκατανόητον.

— Τί εἶναι ἀκατανόητον;

— Ὅ,τι μοὶ εἶπες ἤδη, ὅ,τι μοὶ λέγεις ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς εἰς Φρομονβίλλην ἐπιστροφῆς μου. Βεβαίως, θὰ σοὶ συνέβη τι ἔκτακτον.

— Σὰς βεβαίῳ ὅτι οὐδὲν συνέβη...

— Τί, τὸ ὅποιον δὲν θέλεις νὰ μοὶ εἶπῃς.

— Σὰς λέγω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὰς εἶπω, ὅτι οὐδὲν συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας.

— Ἀδύνατον!

— Σὰς ὀρκίζομαι...

— Ἀδύνατον! σοὶ λέγω.

— Ἀλλὰ, καὶ πάλιν...

— Καὶ πάλιν, δὲν εἶναι δυνατόν! Εἶσαι ὠχρά! ἰδὲ πόσον εἶσαι ὠχρά!

Καὶ ὤθησε ζωηρῶς τὴν Κ. Λαμβέρτου ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ φανοῦ.

— Τρέμεις!

— Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὅποιον μὲ ἐρωτᾶτε...

— Εἶσαι ψυχρὰ ὡς ὁ πάγος... θέλω νὰ μάθω... Ποῦ εἶναι ἡ Ἀδελὰς;... Μήπως συνέβη εἰς ἐκείνην τίποτε;

— Τίποτε δὲν συνέβη εἰς τὴν Ἀδελὰδα... ἡσύχασον!

— Ποῦ εἶναι ὁ Γεράρδος;

— Ἐδῶ πλησίον... Δὲν γνωρίζω... Θέλετε;... Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι... οὐδὲν συνέβη... οὔτε εἰς τὸν ἕνα οὔτε εἰς τὸν ἄλλον... Ἐὰν δὲν μοῦ πιστεύητε... ὅπως σὰς πείσω... Τί θὰ συνέβη;... τίς δυστυχία;... Θέλετε νὰ τοὺς φωνάξω; Ὑπάγω νὰ κρούω τὸν κώδωνα... Θὰ τρέξωσι... καὶ θὰ ἴδῃτε...

Ἡ Κ. Λαμβέρτου εἶχεν εἰσέτι ἀρκετὴν ἰσχὺν ὅπως δράμῃ εἰς τὸν πάσσαλιν ἐφ' οὗ προσήρτατο ὁ θώμιγξ τοῦ κώδωνος. Ἀλλὰ μόλις ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ κρίκου τοῦ θώμιγγος, ἐφώνησεν.

— Ἄ! Ἰδοὺ ἐρχονται.

Ὁ Λαμβέρτος συνῆλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς του.

— Ἐλθετε, ἔλθετε λοιπόν! εἶπεν ἡ Κ. Λαμβέρτου μετὰ φωνῆς ἐξησθενημένης ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως, πρὸς τὴν Ἀδελὰδα καὶ τὸν Γεράρδον, οἵτινες ἐπετάχυνον τὸ βῆμα ὅπως ταχύτερον φθάσωσιν εἰς τὸ περίρραγμα τῶν λειριῶν. Τρέξατε! σὰς ἱκετεύω.

Ἡ Ἀδελὰς ὅλως πνευστιῶσα, ἠρώτησε.

— Τί τρέγει; Τί τρέχει, λοιπόν;

— Ἰδοὺ ἡμεῖς! ἤλθμεν! ἔλεγε συγχρόνως καὶ ὁ Γεράρδος.

Ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἐλκύσασα τὴν κόρην τῆς πρὸς τὸν Λαμβέρτον.

— Ἰδοὺ ἡ Ἀδελὰς, εἶπε. Ἀδελὰς, ὁ πατήρ σου ἐφοβεῖτο...

Ἀλλ' ἡ Ἀδελὰς ἤδη ἐνεθάρρυνε τὸν πατέρα της.

— Μὰς εἶπον ὅτι ἐπετρέψατε καὶ ἐτρέξαμεν, ὁ Γεράρδος καὶ ἐγὼ, ὅπως μάθωμεν διὰ τίνα αἰτίαν ἐπανήλθατε τόσῳ ταχέως εἰς Φρομονβίλλην.

— Θὰ μάθητε τὰ πάντα. Ἀλλὰ δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἐπαναλάβω ἀπόψε τὴν διήγησιν τοῦ ναυαγίου μου.

— Τοῦ ναυαγίου σας; ὦ! Θεέ μου!

— Ἀστειεύομαι. Ἄλλως τε, ἀφοῦ μὲ βλέπετε ἐδῶ, τοῦτο ἀρκεῖ ὅπως σὰς ἐνθαρρύνῃ. Σπεύδω νὰ πράξω ὅ,τι ὠφείλον νὰ πράξω προηγουμένως.

— Τί, πάτερ μου;

— Ὁ Λουδοβίκος θὰ ἐπιστάξῃ τὴν φορβάδα, καὶ θὰ πορευθῶ ἔμπροσθεν εἰς Φονταίνεβλώ.

— Ὅχι, πάτερ μου, ὄχι, ἐφώνησεν ἡ Ἀδελὰς. Ἀφοῦ εἰσθε ἐνταῦθα θὰ σὰς κρατήσωμεν· δὲν θὰ ἀναχωρήσητε εἰμὴ αὔριον.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὦραι τινες ὀλιγώτερον, ἢ ὦραι τινες περισσότερον...

— Ναί· ὦραι τινες περισσότερον, ἢ ὦραι τινες ὀλιγώτερον, ἀγαθὲ μου πάτερ.

— Ἄ! ἐπιτρέψατέ μοι... Ὑπεσχέθην εἰς τὸν θεῖόν μου, ὑπεσχέθην εἰς τὸν συμβολαιογράφον...

— Θὰ μέινετε, πάτερ μου, θὰ μέινετε.

— Ἡγαπητέ μου, εἶπεν ἡ κυρία Λαμβέρτου, ἀφοῦ σὰς παρακαλοῦμεν ὅλοι.

— Τὸ Φονταινεβλὼ, τὸ ἤξεύρω, θὰ ᾔῃναι αὐριον ἐξ ὀλοκλήρου ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἀγρονομικὰς ἀμηγύρεις. Οὐδεμίαν ἄλλην ἐργασίαν θὰ γείνη...

— Ἀναμφιβόλως!

— Ἀναμφιβόλως, εἶπε καὶ ἡ Ἀδελαῖς μετὰ τὸν Γεράρδον.

— Ἐν τούτοις . . . ἐσκέφθη καὶ πάλιν ὁ Λαμβέρτος.

— Ὅχι, κύριε!

— Ἐάν μὲ περιμένωσιν, ἐν τοσούτῳ . . .

— Ὅχι, κύριε, δὲν θ' ἀναχωρήσετε.

— Ἀλλ' Ἀδελαῖς μου, σκέφθητι . . .

— Δὲν θ' ἀναχωρήσετε! Ὁ καιρὸς εἶ.αι ὡραῖος· ἡ νύξ μεγαλοπρεπής! Θὰ σὰς παίξωμεν μουσικὴν μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὑπὸ τὰ ὡραία ταῦτα δένδρα.

— Δαιμόνιον! ὡραῖόν μου δαιμόνιον!

— Θὰ μᾶς φέρωσιν ἐδῶ τὸ κλειδοκύμβαλόν μου.

Καὶ ἡ Ἀδελαῖς ἔρριψε τοὺς θωπευτικούς βραχιονάς της περὶ τὸν τράχηλον τοῦ πατρὸς αὐτῆς.

— Θὰ ἰδῆτε! Θὰ σὰς φέρω ἄνω κάτω μετὰ τὴν φαιδρότητά μου.

— Ἐν τούτοις, πιάζέ με περισσότερον ἀκόμη, κόρη μου.

— Θὰ μείνητε ἀφεύκτως. Τὸ πρᾶγμα ἀπεφασίσθη πλέον.

— Ὑπὸ μίαν συμφωνίαν . . .

— Ὅχι συμφωνίας! Κάτω τὸ ἐπανοφώριον!

Συνωδεύσασα δὲ τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην διὰ ταχείας χειρονομίας, ἡ Ἀδελαῖς ἤρπασε τὸ ἐπανοφώριον τοῦ πατρὸς της.

— Σκέφθητι ὁμοῦς . . .

Τὸ ἀναρπαχθέν ἐπανοφώριον ἐτινάχθη εἰς τοὺς χαμαιγείους κλῶνας δένδρου τινὸς ἐφ' ὧν καὶ ἔμεινε.

— Κάτω τὸ ἀχρεῖον τοῦτο κάλυμμα!

Καὶ ὁ ὁδοιπορικὸς πῖλος ἐρρίφθη μακρὰν ὅπως καὶ τὸ ἐπανοφώριον.

— Φέρε νὰ σοὶ ἀφαιρέσω τὰς χειρίδας ταύτας!

Καταγινωμένη εἰς τὴν ἀφίρεσιν τῆς δεξιᾶς χειρίδας τοῦ Λαμβέρτου, ἡ Ἀδελαῖς συνήντησεν ἐμπόδιον· ἦτο ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Λαμβέρτου.

— Ἐ! τί εἶνε τοῦτο;

Ἡ Ἀδελαῖς ἀνέπτυξε ζωηρῶς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἤρχισεν ἀναγινώσκουσα μετὰ τὴν ἀπερισκεψίαν καὶ τὸν τόνον διασκεδάζοντος μαθητοῦ.

Ἀνέγνω λοιπὸν: « Ἀξιολάτρευτος φίλη μου, μὲ εἰδοποιήσατε τὴν προίαν . . . »

Ἡ Κ. Λαμβέρτου ἀπέσπατε τόσον ἀπιτόμως τὴν ἐπιστολήν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἀδελαῖδος, ὥστε ὁ Λαμβέρτος ἐκπληκτος καὶ ἐμβρόντητος εἰς τὴν κίνησιν ταύτην, τόσον ταχείαν ὅσον ἡ λάμψις τῆς ἐπὶ στιλπνοῦ χαλκοῦ ἀντανακλωμένης φλογός, δὲν ἔφθασε νὰ κατανοήσῃ ἀκριβῶς ἐὰν ἡ Ἀδελαῖς ἀφ' ἑαυτῆς διέκοψεν αἴφνης τὴν ἀνάγνωσιν, ἢ ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν ἐμπόδισε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἀλλ' εἰς τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὁ Λαμβέρτος κρατήσας τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του ἤρπασε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἀνέγνω: « Ἀξιολάτρευτος φίλη μου, μὲ εἰδοποιήσατε τὴν προίαν ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Φονταινεβλὼ . . . καὶ ὅτι θὰ μὲ περιμένητε εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ δάσους. Ὅχι! οὐδέποτε ἄλλοτε τοσούτον σφοδρῶς καὶ ἐξ ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς μου ἐπόθησα τὴν ἐρωτικὴν ταύτην ὥραν: »

Ἡτμισμένος ἐγὼ! ἐρώνησεν ὁ Λαμβέρτος, καὶ λαβὼν συγχρόνως ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ ἐν πιστόλιον, ἐσκόπευσε τὴν σύζυγόν του.

Ἡ Ἀδελαῖς ὑπῆρξε ταχύτερα τοῦ θίγοντος ἤδη τὸ σκάνδαλον ἀγρίου δακτύλου.

— Πάτερ μου! ἀνέκραξε καλύψατε τὴν μητέρα της διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς, πάτερ μου! ἐμὲ πρέπει νὰ φονεύσῃς! . . . Ἡ ἐπιστολή αὕτη εἶναι ἰδιότης μου . . . ἐγράφη πρὸς ἐμέ. »

Καὶ ἔπεσε λειπόθυμος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς της.

Ἀφήσας τὸ πιστόλιον νὰ πῆσῃ τῶν χειρῶν τοῦ ὁ Λαμβέρτος εἶπεν, ὡς νὰ ἐδέχετο αὐτὸς οὗτος τὴν ἀνάφλεκτον πυρίτιδα καὶ τὴν μολυβδίνην σφαῖραν ἐν τῷ μέσω τοῦ προσώπου:

— Πρὸς τὴν κόρην μου ἐγράφη ἡ ἐπιστολή! πρὸς τὴν κόρην μου! . .

Ε'.

Τὸ ἐργαστάσιον, τῇ ἐπιούσῃ, εἶχε τὴν συνήθη αὐτοῦ ὄψιν. Διὰ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ μέλλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἀρξάμενον ἤδη οἰκογενειακὸν δράμα ἀπὸ τῆς προτεραίας εἰς τὸ περίφραγμα τῶν λειριῶν, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τοὺς ἐργάτας εἰς ἀέναν κίνησιν. Ἡ ἐργασία ἀνελάμβανε τὴν δραστηριότητά της. Ὁ διὰ τοῦ κτήματος διερχόμενος ρύαξ ἐκελάρυζε κρούων τὸν τροχὸν τοῦ σιδηρουργείου· ἡ ὑψηλὴ καὶ ἐρυθροπλίνθων καπνοδόχη ἐξηκόντιζε πρὸς τὸν γλαυκὸν καὶ διαφανῆ τῆς πρωίας οὐρανὸν τοὺς περιελισσομένους τυφῶνας τοῦ καπνοῦ. Αἱ εἰς τὸ ἐργαστάσιον δουλεύουσαι χωρικά παιδίσκαι ἀφι-

κινούντο ομάδων εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, αἱ μὲν γελῶσαι, αἱ δὲ ἄδουσαι· ἄλλαι συνδιαλεγόμεναι, καὶ ἄλλαι φωνασκοῦσαι· πᾶσαι δὲ βυθίζουσαι τοὺς λευκοὺς καὶ ὀξεῖς αὐτῶν ὀδόντας εἰς τεμάχια μαύρου ἄρτου ὅπερ μόλις ἡ χεὶρ των ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ. Ὁ ἥλιος τοῦ φθινοπώρου, πολλάκις λαμπρότερος καὶ θερμότερος εἰς τὰς χώρας ταύτας τοῦ θερινοῦ ἡλίου, ἐξήγειρεν ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τοῦ ὀρίζοντος τὴν εὐρεῖαν τοπογραφίαν, ἥτις ἐφαίνετο οἷον εὐρισκομένη εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔαρος. Ὑπὸ τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην λαμπρότητα ἔκρυπτε τὰ ξηρὰ καὶ τεθνεῶτα φύλλα τῆς, τὰς ἐόρυτιδωμένας καὶ μεμαρκαμένας ἀμπέλους τῆς, τοὺς ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς τῶν νυκτῶν ὀμίχλης ἐρυσσίδωμένους κλῶνας τῆς καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ δρεπάνου τῶν θερισμῶν καὶ τῆς μαχαίρας τοῦ τρυγητοῦ ἀποφιλωθέντας ἀγρούς τῆς. Ἀπὸ τῶν ὑψωμάτων τοῦ ἐργοστασίου, ὑπερκειμένου τῆς εἰκόνος ταύτης, ἡ μαγευτικὴ σκηνογραφία ἦτο πλήρης. Ἦτο εἰσέτι τὸ θέρος, ἀλλὰ τὸ θέρος μακρόθεν.

Ἦν ἄκρα οἰγῇ ἐπὶ ἡμίσειαν καὶ πλέον ὥρην βαδίζοντες ἐντὸς τῆς αἰθούσης πλησίον ἀλλήλων, ὁ Λαμβέρτος καὶ Γεράρδος ἐπὶ τέλους ἔστησαν, καὶ πρῶτος ὁ Λαμβέρτος εἶπε.

— Γεράρδε, ὑπῆρξες χθὲς μάρτυς τῆς δυστυχίας ἥτις με ἐπάταξε.

— Ἦτις μᾶς ἐπάταξε, θέλεις νὰ εἶπῃς.

— Ἐχει; δίκαιον, φίλε μου, ἥτις μᾶς ἐπάταξε.

— Διὰ τῆς αὐτῆς πληγῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος, συνετριβή καὶ ἡ ζωὴ μου καὶ ἡ ζωὴ σου. Πάντα τὰ περὶ μέλλοντος σχεδία μου ἐμηδενίσθησαν. Τόσῳ δ' ἀπότομος ἦν ἡ ἐπὶ τῆς ὑπάρξεώς μου ἐπαλθοῦσα μεταβολή, ὥστε ἐρωτῶ ἐμαυτὸν ἐὰν ἦμαι τῷ ὄντι ἐγὼ ἐκεῖνος ὅστις, χθὲς ἔτι τὸ ἑσπέραν παρὰ πορὸς ἐξ εὐδαιμονίας καὶ χαρᾶς, ἐζήτουν τὸν ἀντίον δι' ὅλης τῆς νυκτὸς εἰς τὰς κρύπτας τοῦ γραφείου μου τὸ διαβαστήριόν μου.

— Τὸ διαβαστήριόν σου, ἐρώνησεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις ἐφαίνετο προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἡλιθιότητος ἣν εἶχε δαίξει τὴν προτεραίαν ἡ σύζυγός του, ἐνῶ ἐλάλει πρὸς αὐτὴν, βλέπουσα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην μεταξὺ τῶν χειρῶν αὐτοῦ. Τὸ διαβαστήριόν σου! διατί τὸ διαβαστήριόν σου;

— Ὅπως... Ὅπως ἀναχωρήσω.

— Θέλεις νὰ μᾶς ἀφήτῃς; τί λέγεις; Ὁμίλει!

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ἔχω τὴν δύναμιν, ἐπανελάβην ὁ Γεράρδος, νὰ μένω εἰς τοὺς κόλπους οἰκογενείας ἐν ἣ καθ' ἐκάστην στιγμὴν, καθ' ἕκαστον βῆμα, θὰ συναντῶ τὸ πρόσωπον ἐκείνης ἣν το-

σοῦτον ἠγάπων, καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠδυνάμην πλέον, ἐὰν ἔμενον ἐνταῦθα, οὔτε νὰ λαλήσω οὔτε νὰ μειδιάω;

Ὁ Λαμβέρτος εἶπε ξηρῶς καὶ σχεδὸν ἄνευ φωνῆς.

— Τῷ ὄντι, ἡ τοιαύτη ζωὴ θὰ ἦτο φορτικὴ, ἀδύνατος.

Μετὰ παρέλευσιν τινῶν λεπτῶν, ὁ Γεράρδος, λαβὼν τὸν φίλον του ἐκ τοῦ βραχίονος, εἶπε.

— Ἀλλ' ἐὰν ἀναγκάζωμαι νὰ σὲ ἀφήσω, φίλε μου, δὲν θέλω ἐν τούτοις νὰ διακινδυνεύσω τὴν περιουσίαν σου, τὴν βιομηχανίαν σου, ἥτις εἶναι εἰς τόσον ἀνθρώπιν κατὰστασιν. Δὲν θὰ ἀποσύρω δηλ. τὰ χρήματα ἅτινα κατέθεσας εἰς τὸ ἐργοστάσιόν σου. Διάθεσ' τὰ κεφάλαιά μου κατὰ βούλησιν, θές αὐτὰ εἰς κυκλοφορίαν, πρᾶξον τέλος πάντων ὡς ἐὰν εὐρισκόμεν καὶ ἐγὼ ἐνταῦθα.

— Ὡς ἐὰν ἦτο καὶ σὺ ἐνταῦθα! Ἀλλ' ὅταν δὲν θὰ ἦσαι πλέον, πῶς θὰ δυνηθῶ νὰ διευθύνω τὸ εὐρὺ τοῦτο κατὰστημα, καὶ νὰ διατάσσω ἐπὶ τοῦ ἐργατικοῦ τούτου στρατοῦ, ὅστις δὲν γνωρίζει εἰμὴ σέ; ὅστις μόνον τὰς διαταγὰς σου ἀκούει; Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἔχω ὡσαύτως ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σου, τῶν γνώσεών σου, τῶν ἐπιδοκιμασιῶν σου. Ἐχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἀκούω λέγοντά μοι. «Λαμβέρτε, θάρρει! ὁδεύομεν ἐξ αἴρετα!» Ὁ συνεταιρισμὸς ἡμῶν, Γεράρδε, δὲν εἶναι ἀπλοῦς, ἀλλ' εἶναι συνεταιρισμὸς καρδίας καὶ συμφερόντων, εἶναι φιλία δύο ναυτῶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πλοίου, εἰς τὰς αὐτὰς ἐκτεθειμένων τρικυμίας. Ἡ ἀδελφικὴ αὐτῶν ἀγάπη ἐλαττοῖ τὰς συμφορὰς, καὶ διπλασιάζει τὴν χαρὰν των. Καὶ ἂν ὀλεθρία μοῖρα διαχωρίσῃ αὐτοὺς, ὁ ἀπομνησθεὶς, μὴ ἔχων πλέον στήριγμα, κλονίζεται, καταπίπτει εἰς ἀποθάρρυνσιν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ναύτης, ὁ μόνος ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐγκαταλειμμένος. Λάβε λοιπὸν, φίλε μου, λάβε ὀπίσω τὰ κεφάλαιά σου· τρέχουσι κίνδυνον μεταξὺ τῶν ἀσθενῶν χειρῶν μου. Δὲν θὰ ἔχω πλέον, Γεράρδε, τὴν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἐργασίας ἀπαιτουμένην ἀταραξίαν. Αὔριον ὁ συνεταιρὸς σου θὰ σοὶ δώσῃ ἀκριβῆ λογαριασμόν. Τὸ κατὰστημα ἡμῶν θὰ διαλυθῇ. Αὔριον θὰ ἦμαι εἰσέτι ἔμπορος, ἀλλὰ σήμερον εἶμαι πκτήρ.

Ὁ Λαμβέρτος ἐσιώπησεν ἐπὶ τῆς ἀποφασιστικῆς ταύτης φράσεως, ἥτις ἐμπερτύρει τὴν ὁλοσχερῇ ἐπανάστασιν τὴν ἐπανεργηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ ροῦ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, μέχρι τοῦδε ἐντίμου καὶ γαληνιαίας.

— Σήμερον εἶμαι πατὴρ, ἐπανελάβε, κλίνης τὴν κεφαλὴν ἣν ἡ Θύελλα μιᾷς μόνης νυκτὸς εἶχε καταβάλει καὶ ἐξασθενήσει τόσον ὅσον οὐδὲ χρονία τις νόσος. Ἐγὼ σοβαρὰ νὰ ἐκπληρώσω καθήκοντα. Θὰ τὰ ἐκπληρώσω,

Ἐμμένων ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων λέξεων, ὁ Λαμβέρτος ἔθλιψεν αὐθορμήτως ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου, ὅστις δὲν ἐφαίνετο ἥττον ἐκείνου καταβεβλημένος, καὶ ἐξηκολούθησεν οὕτω.

— Θὰ προσκαλέσω τὴν κόρην μου. Ἡ Ἀδελαΐς πρέπει νὰ ἔλθῃ.

— Φείσθητι αὐτῆς, εἶναι πολὺ νέα ἀκόμη. Εἰρωνικὸν καὶ πικρὸν ἐνταυτῷ μειδίαμα διέδραμε τὰ χεῖλη τοῦ Λαμβέρτου.

— Φείσθητι αὐτῆς, μοὶ λέγεις. Μὰς ἐφείσθη ἐκείνη τοῦ πόνου καὶ τοῦ σκανδάλου;

Ὅπως δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν φίλον του νὰ συνέλθῃ ἐκ τῶν πρώτων τούτων πικρῶν συγκινήσεων, ὁ Γεράρδος μόνον μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἀπήντησεν:

— Ἴσως προέβημεν πέραν τοῦ δέοντος εἰς τὰς κρίσεις μας

— Πέραν τοῦ δέοντος!

— Τοῦλάχιστον, νομίζω Πολλάκις εἶδον μεταβολὰς πεποιθήσεων τοσοῦτον παραδόξους καὶ ὁμῶς τοσοῦτον φυσικάς

— Πέραν τοῦ δέοντος! ἐπανελάβε ὁ Λαμβέρτος ἀτενίσας ἐκείνον ὅστις ἐτόλμησε νὰ ἐκφέρῃ τοιοῦτον δισταγμὸν. Ἀλλὰ διατὶ με ἀφρίνης, λοιπὸν;

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ Γεράρδος ἔμεινεν ἄφωνος, ἀγνοῶν τί νὰ ἀντιλέξῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων; ἐτόλμησε νὰ ἀπαντήσῃ, ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη

— Ἐ λοιπὸν! ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη;

— Ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη Χθὲς ἡ ὀργὴ σὲ ἐκώλυσε νὰ τὴν ἀναγνώσῃς ὁλόκληρον.

— Ἡ ὀργὴ δὲν με ἐκώλυσε παντελῶς.

— Συγγνώμην, φίλε μου, παρετήρησα καλῶς . . .

— Ἀπατᾶσαι. Ἀκολουθῶς τὴν ἀνέγνωσα ὁλόκληρον.

— Ἀ!

— Ὁλόκληρον. Εἰ καὶ δὲν κατώρθωσα νὰ γνωρίσω ἐκ τῆς γρηφῆς, γρηφῆς ἐπιτηδείως παραλλαχθείσης, τὸν αὐτουργὸν τῆς ἀνυπαγράφου ταύτης ἐπιστολῆς, ἡ ἐννοία ὁμῶς οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν περὶ ὑπάρξεως ἀθεμίτου σχέσεως. Οὐδεμίαν.

— Οὐδεμίαν, εἶπε καὶ ὁ Γεράρδος, καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ συμπεράσματος τούτου.

— Οὐδεμίαν, σοὶ λέγω.

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Λαμβέρτου συνεστάλη τὰ δάκρυά του, διὰ τῆς βίας ἴσως ἀνασταλέντα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, ἀνῆλθον μεθ' ὀρμῆς ἀπὸ τοῦ στήθους εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ οἵτινες δὲν εἶχον πλέον τὴν ἰσχὺν νὰ τὰ κρατήσωσι. Ἐθλίψε σπαμωδῶν τὴν καίουσαν χεῖρα τοῦ Γεράρδου: καί,

— Ὅχι, φίλε μου, ἐπανελάβε, οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν.

— Λαμβέρτε! Λαμβέρτε!

— Εἶναι φρικῶδες! ὦ! εἶναι φρικῶδες!

Τὰ δάκρυα, ἐπὶ τέλους, ἐξώρμησαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων τούτων ἢ μάλλον τῆς διπλῆς ταύτης ἐπιφωνήσεως, πηγαζούσης ἐκ τῆς συντετριμμένης καὶ αἰμορροούσης ψυχῆς τοῦ Λαμβέρτου, ἐπαναλαμβάνοντος: « εἶναι φρικῶδες! εἶναι φρικῶδες! ὦ! εἶναι φρικῶδες!

— Παῦλε! Παῦλε! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος περιπτυχθεὶς τὸν φίλον αὐτοῦ ὡς ἤθελε περιπτυχθῇ ἀπηλπισμένον πατέρα, Παῦλε! εἰπέ μίαν λέξιν μόνον.

— Πῶς; ἐξηγήθητι!

— Λοιπὸν!

— Ὁμίλει! σὲ ἱκετεύω!

Ὁ Γεράρδος ἐταπείνωσε τὴν φωνήν.

Ὁ Λαμβέρτος ἔτεινε περιέργως τὸ οὖς, ὥσεί ἀνέλπιστος παραμυθία νὰ ἀνείρχετο πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ πυθμένος τῆς ἀβύσσου.

— Τὸ δυστύχημα τοῦτο, εἶπεν ὁ Γεράρδος, μόνον εἰς σέ, εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὴν μητέρα τῆς εἶναι γνωστὸν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Ἐπειτα;

— Εἰπέ μίαν λέξιν, καὶ τὸ δυστύχημα τοῦτο θέλομεν λητμονήσῃ καὶ οἱ τρεῖς.

— Καὶ οἱ τρεῖς! Τί θέλεις νὰ εἴπῃς;

Μάτην ὁ Λαμβέρτος προσεπάθει νὰ ἐξάξῃ ἐννοίαν τινὰ ἐκ τῶν λόγων τούτων.

— Ναί, τὸ δυστύχημα τοῦτο θέλει ταρῇ μεταξὺ ἡμῶν τῶν τριῶν.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Συγγνώμην! ἐφώνησεν ὁ Γεράρδος, θλίψας τὸν φίλον αὐτοῦ ἐπὶ στήθους πάλλοντος ἐξ υἱκῆς στοργῆς συγγνώμην! ἐννόησας.

— Τί! μήπως θέλεις, ἐναντίον ὦ! ὄχι, τοσαύτη ἀφοσίωσις!

— Τὸ θέλω. Ἐννόησας.

— Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι; . . .

— Τὸ θέλω, σοὶ λέγω.

— Ἀκουσον, Γεράρδε· ἐὰν εἶχες εἰς χεῖρας σου πλαστογραφημένην συναλλαγματικὴν, καὶ ἐὰν ἐγὼ, μ' ἔλα ταῦτα, ἐπέμενον νὰ ἀποδεχθῶ καὶ νὰ ἐξαργυρώσω αὐτήν, θὰ συγκατετίθεσο σὺ νὰ μοὶ τὴν δώσῃς; Ἀποκρίθητι! θὰ συγκατετίθεσο;

Ὁ Γεράρδος ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἑδρας, μὲ τὸ πρόσωπον καταβέβλημένον ὑπὸ τῆς τοσοῦτον φοβερᾶς ἐν τῇ χυδαιότητι αὐτῆς παραβολῆς ταύτης.

Ἀνηγέρθη δὲ μετὰ τινος στιγμᾶς, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ ἢ μᾶλλον ἢ συνείδησίς του ἀπήντησεν: « Ὁχι! »

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Λαμβέρτος. Ἡ κόρη μου εἶναι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄτιμος χάρτης. Δὲν πρέπει νὰ τὴν δώσω εἰς κανένα. Ὁ πατὴρ ὁ ὁποῖος ὑπανδρεύει τὴν κόρην του, ἐνῶ γνωρίζει... δὲν εἶναι πλέον πατὴρ, εἶναι κλέπτης. Ἴδου ἡ Ἀδελαῖς, ἄφησόν με.

Ὁ Γεράρδος ἐπειράθη καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς προτάσεώς του· ἀλλ' ὁ Λαμβέρτος δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ!

— Ὁχι, ὄχι! ἐφώνησεν. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ θυγάτηρ μου, ἀποσύρθητι, φίλε μου, ἀποσύρθητι!

Ὁ Λαμβέρτος ἐνκαταλειφθεὶς μόνος, εἶπε καθ' ἑαυτόν: « Ἐρχεται, θὰ τὴν ἐρωτήσω, θὰ μάθω... θὰ μάθω τὰ πάντα.

Ἡ Ἀδελαῖς παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς της μὲ ὥχρον τὸ πρόσωπον, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξεπλάγη ὁ Λαμβέρτος μὴ ἀνευρὼν πλέον τὴν σύγχυσιν καὶ ἐξασθένησιν τῆς στιγμιαίας δὲ ταύτης ἐντυπώσεως ἐπελήφθη ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ τοσοῦτον φοβερὸν ἀντικείμενον τῆς μετὰ τῆς Ἀδελαΐδος συνεντεύξεώς του.

— Ἀδελαῖς, εἶπε πρὸς αὐτήν, μετὰ τοῦ μᾶλλον δυνατοῦ εἰς αὐτὸν προσπεποιημένου ὕφους: Ἀδελαῖς, δὲν ἔχεις ἀπέναντί σου παρωργισμένον πατέρα, ἀλλὰ φίλον ἥδη, ὅτε ἀμφοτέροι εἴμεθα ἰσχυρότεροι, ἐμπιστεύθητί μοι, τέκνον μου, ὅ,τι ὁ φόβος καὶ ἡ λειποθυμία σου δὲν ἤθελον σοὶ ἐπιτρέφει νὰ μοὶ ἐμπιστευθῇς χθές. Ποῦ συνήντησας ἐκεῖνον... ἐκεῖνον τὸν νέον;

— Σᾶς καθικετεύω, πάτερ μου, μοὶ μ' ἐρωτᾶτε περισσότερον.

— Τούναντίον, πρέπει νὰ μάθω τὰ πάντα τὰ πάντα, ἐννοεῖς;

Καὶ τὰ βλέμματα τοῦ Λαμβέρτου δὲν παρήτουν τὰ τῆς Ἀδελαΐδος.

— Τί νὰ τῷ εἶπω; ἐσκέφθη αὕτη.

Ὁ δὲ Λαμβέρτος διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐπανελάβε.

— Μήπως τὸν συνήντησας εἰς Παρισίους; Ἀλλ' ἰδοὺ μετ' οὐ πολὺ τρία κλείουσιν ἔτη καθ' ἃ δὲν κατοικοῦμεν πλέον ἐκεῖ, καὶ ἦτο εἰπέτι παιδίον ὅτε ἀφήσαμεν τοὺς Παρισίους καὶ μετέβημεν εἰς Φρομονβίλλην.

— Τί νὰ ἀποκριθῶ; εἶπε καὶ αὖθις καθ' ἑαυτήν ἡ Ἀδελαῖς, δὲν περιέμενον...

— Εἰς Παρισίους, ἐρωτῶ; ἐπανέλαβεν ὁ Λαμβέρτος.

Ἡ δὲ Ἀδελαῖς ἀπεκρίθη μετὰ συνεσταλμένου ὕφους.

— Ὁχι, πάτερ μου... ὄχι.

— Ἐδῶ λοιπὸν τὸν ἐγνώρισας;

— Ἡ Ἀδελαῖς, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον συγκεχυμένη, ἐψέλλισε.

— Σᾶς ικετεύω καὶ πάλιν, πάτερ μου, μὴ με ἐρωτᾶτε.

— Ἐδῶ τὸν ἐγνώρισας; — Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν βλέπω περίξ ἡμῶν εἰμὴ σεβαστοὺς ἐργάτας εἰς τοὺς ὁποίους μόλις ἀποστρίβεις τὸν λόγον.

Μικρὰ ἐπεκράτησε σιγὴ, μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐξῆς ἀπάντησις ἐξῆλθε τῶν μόλις κινουμένων χειλέων τῆς Ἀδελαΐδος.

— Ὁχι ἐδῶ, πάτερ μου· καὶ σχεδὸν συγχρόνως προσέθετο: Ἀ! ὁ διάλογος τοῦτο!...

— Οὔτε εἰς Παρισίους, οὔτε ἐδῶ;... ποῦ λοιπὸν;... Δὲν μένει πλέον ἢ τὸ μέγαρον τοῦ θεῖου μου... Ἀλλ' ἔχεις δίκαιον, ἡ μήτηρ σου σὲ ὠδήγησεν ἐκεῖ πολλάκις κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, καὶ κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἀκόμη ἔτος... καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἀπορῶ πῶς δὲν ἐσκέφθην τοῦτο πρότερον... λάλει· μήπως εἰς τοῦ θεῖου μου, μεταξὺ τῆς εἰς τὸ μέγαρον τῆς Τερψιθέας συχναζούσης κοινωνίας, ἐγνώρισας;...

— Πάτερ μου!...

— Διστάζεις ἐκεῖ λοιπὸν!

Ἡ Ἀδελαῖς παραφερθεῖσα ὑπὸ αὐτομάτου τινὸς κινήσεως ἰσχυρωτέρα τῆς θελήσεώς της, ἐφώνησεν.

— Ὁχι.

Ὁ Λαμβέρτος, ἀποθαρρυνθεὶς, ἐπανέλαβεν

— Ὁχι...

Ἀκολούθως δὲ ὑπὸ νέας ἀναζωπυρηθείς ἐλπίδος νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν.

— Τώρα ἐννοῶ! σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου μετέβητε πολλάκις, ἐφέτος, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βλαγκμενίλ, παρὰ τῷ κυρίῳ Δε Γραμβάλ:... καὶ ἐκάστοτε ἐμείνατε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας...

ἐκεῖ ἐδίδοντο δεῖπνα, μουσικαὶ συμφωνίαι, ἐορταί, χοροὶ . . . Πολλοὶ νέοι ἐρχόμενοι ἐκ Παρισίων εὐρίσκοντο εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τὰς ἐορτάς καὶ εἰς τὰς μουσικὰς ταύτας συμφωνίας, δὲν ἔχει οὕτω ;

— Ναί, πάτερ μου.

— Ἀποκρίθητι, Ἀδελαῖς, ἀποκρίθητι, σὲ ἰκετεύω : Εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Βλαγκμενίλ πρέπει νὰ ἀναζητήσω ἐκεῖνον ; . . ναί ; . . .

Στενοχωρηθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐπανειλημμένων τούτων ἐρωτήσεων, ἡ Ἀδελαῖς εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Τί πρέπει νὰ πράξω ; . . νὰ τὸν ἀφῇτω νὰ πιστεύη ; . . .

Ὁ δὲ Λαμβέρτος, ἐκλαβὼν τὴν βεβιασμένην σιωπὴν τῆς κόρης του ὡς ὁμολογίαν, εἶπε.

— Κύπτεις τὴν κεφαλὴν, σιωπᾷς ; ἐκεῖ λοιπὸν τὸν ἐγνώρισας ! Ἡδὴ δὲν ὑπολείπεται πλέον ἢ νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ νέου ἐκείνου. Τὸ ὄνομά του ;

Ἡ Ἀδελαῖς προσέβλεψε τὴν θύραν δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει, καὶ κινηθεῖσα πρὸς αὐτὴν βιαίως, ἐφώνησε.

— Πάτερ μου, τὰ βλέμματά σας

— Ἐμπρός, τέκνον μου, λέγε . . . τὸ ὄνομά του ;

Ἡ Ἀδελαῖς ἔφερε καὶ πάλιν τὸ βῆμα πρὸς τὴν θύραν ὁ πατήρ αὐτῆς τὴν ἐκράτησεν ἡδέως.

— Τὸ ὄνομά του ;

— Πάτερ μου, ἡ ἀπειλητικὴ ὑμῶν ὠχρότης . . .

— Ἀπατάσαι ; σὲ ἐρωτῶ ἀταράχως. Ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ διαρθερέως σου ;

Ἡ Ἀδελαῖς ἀποσπασθεῖσα τῶν χειρῶν του, ἀπεκρίθη.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω φάινεσθε πολὺ ἡσυχος ὅτε τὸν φρονεύσητε.

— Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαμβέρτος, τὸν ἀγαπᾷ, καὶ ἀπεκρίθη ὑψηλοφώνως ! Διατί ὁ φόβος οὗτος δι' αὐτόν ; Ἀναμφισβόλως, ἡ μυστηριώδης ἐκλογὴ σου μὲ ἀναγκάζει νὰ παραιτηθῶ γλυκυτάτων ἐλπίδων, νὰ παραιτηθῶ τοῦ τοσοῦτον προσφιλοῦς σχεδίου ὅπερ συνέλαβον νὰ σὲ νυμφεύσω μετὰ τοῦ συνεταίρου μου, τοῦ καλλιτέρου φίλου μου, τοῦ Γεράρδου . . .

— Ἀ ! Θεέ μου, εἶπεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἡ Ἀδελαῖς, δὲν προεῖδον ! . . .

Καὶ τῷ ὄντι, τῇ ἥτο δύσκολον νὰ προ΄δῃ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐκουσίως ἀνεδέχετο τὸ ἐγκλημα τῆς μητρός της, ὅτι σῶζουσα ἢ πιστεύουσα ὅτι ἔσωζε τὴν μητέρα της, ἀπέβλαπτεν αὕτη

διὰ παντὶς τὸ δικαίωμα νὰ γείνη σύζυγος τοῦ Γεράρδου. Ἡ ὁρμητικὴ αὐτῆς προθυμία τὴν εἶχε σκοτίσει δὲν ἐσκέφθη — καὶ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, σκέπτεται τις ; — δὲν ἐσκέφθη ὅτι σφαλὲρά τις θέσις ἐπιφέρει μυρίας ἄλλας τοιαύτας. ὅτι ἐὰν ἡ ἀλήθεια ἦναι μία, τὰ ψεύδη εἰσὶν ἀπειρα, καὶ ὅτι ἀναγκάως ἔπρεπε νὰ συμβῇ ὅ,τι τὴν στιγμὴν ταύτην συνέβαινε.

Ἡ ταραχὴ της δὲν διέλαθε τὸν Λαμβέρτον.

— Τί ἔχεις, Ἀδελαῖς ; πρὸς τί ἡ ταραχὴ αὕτη ἦν δὲν ἠδυνήθης νὰ καταστείλῃς ; . . .

— Δὲν ἔχω τίποτε. Ὡ ! ναί, ἐπανέλαβε καθ' ἑαυτήν, καταμετρήσασα ὅλον τὸ βάθος τῆς ἀθύτου, εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὀπίας ἐκουσίως ἔπεσεν εἰς στιγμὴν ἀπερικέπτου ἀφοσιώσεως, Ὡ ! ναί, τὸ πᾶν ἀπώλετο δι' ἐμέ ! Τί ἔπραξα ;

— Ἀλλὰ, τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος ἐν ἐλλείψει τοῦ συζύγου τὸν ὁποῖον ἐγὼ σοὶ ἐξέλεξα, δὲν ἐννοῶ διατί, ἀφοῦ ὁ νέος ἐκεῖνος σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὺ βεβαίως τὸν ἀγαπᾷς, δὲν ἐννοῶ διατί νὰ μὴ δώσω τὴν συγκατάθεσίν μου εἰς τὸν μετ' ἐκείνου γάμον σου.

— Πόσον εἴπῃς ἀγαθός ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαῖς καὶ νοερῶς προσέθεσε : ἐὰν ἐγνώριζε !

— Ὅτε ἤμην ἀγχιώτερος ἀλόγη, προσφιλὲς μου τέκνον, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, ἀποδεχόμενος καρτερικῶς ὅ,τι ὡς ἀληθὲς ἐπίστευε, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἔχη καὶ ἀπόλυτον εἰς τοῦτο πεποίθησιν, ὡς καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐμαρτύρει. Ὁ νέος ἐκεῖνος δὲν εἶναι ἴσως πλούσιος, καὶ αὐτὸς εἶναι ἀναμφισβόλως, ὁμολόγησέ το, ὁ μόνος λόγος ὅστις σὲ ἐμπόδισε μέχρι τοῦδε νὰ ἐξηγηθῇς πρὸς με ἐλευθέρως.

Ἀλλ' ἔγω ! λάλει ! θέλω διπλασιάσει καὶ τριπλασιάσει τὴν προῖκα σου. Ἐὰν στερηθῇς ἐπιτηδεύματος, θέλομεν φροντίσαι νὰ τῷ εὐρωμεν τοιοῦτον θέλομεν εἰσάξει αὐτόν εἰς τὸ ἐργαστασιὸν ἡμῶν, καὶ θέλουσιν τῷ παρέξει μετοχὴν εἰς τὰς ἐμπορικὰς ἡμῶν ἐργασίας. Τώρα πλέον, προσφιλῆς μου Ἀδελαῖς, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχεις κἀνένα λόγον, κἀμμίαν πρόφασιν ὅπως μοὶ κρύψῃς τὸ ὄνομά του.

— Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Ἡ τοιαύτη τῆς Ἀδελάδος ἀπάντησις ἐπέφερε τὴν ἐξῆς ῥῆξιν τῆς ὀργῆς τοῦ πατρὸς της.

— Τότε θὰ ἦναι ἀθλιός τις, νέος ἄνευ ἡθῶν, ὄνομα ἄτιμον, οὐτιδανόν.

— Τί ἔπραξα ; Ὡ ! τί ἔπραξα ; ἐφιθύρισθον κατεπτοημένη ἡ Ἀδελαῖς.

— Διὰ τελευταίαν φοράν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, ἐπικαλοῦμαι τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειάν σου καὶ πρὸς με ἀγάπην σου. Εἴτε εὐγενὴς εἴτε ποταπός, σὲ ἐξορκίζω νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομά του, ἐάν καὶ τώρα ἀκόμη ἐπιμένῃς σιωπῶσα, σοὶ ὁμνῶ ὅτι παρὰ νὰ ὑποφέρω ἀτιμίαν ἤτις μετ' οὐ πολὺ θέλει καταστῇ πασίγνωστος (διότι τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος ὅταν ἴδῃ ὅτι ὁ Γεράρδος, τοῦ ὁποίου ὁ μετὰ σοῦ γάμος παντοῦ ἀνηγγέλθη καὶ παρὰ πάντων περιμένεται, ὅτι ὁ Γεράρδος, λέγω, δὲν σὲ νυμφεύεται;) σοὶ ὁ μνῶ ὅτι τὸ ὄπλον τοῦτο, διὰ τοῦ ὁποίου μὲ εἶδες τόσον ἀδίκως ἀπειλοῦντα τὴν μητέρα σου. . . Ἀδελαῖς, ἡ ζωὴ μου εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν χειρῶν σου. Τὸ ὄνομα ἐκείνου; τὸ ὄνομα ἐκείνου;

Ἡ Ἀδελαῖς, ἔμπλεως τρόμου καὶ φρικῶσα ἀπεκρίθη.

— Ἔστω! Τὸ ὄνομά του! . .

— Εἰπέ το! Εἰπέ το!

— Ὅα τὸ μάθητε μίαν ἡμέραν.

— Μίαν ἡμέραν! . . τώρα, εὐθύς!

Φεύγουσα, ἡ Ἀδελαῖς εἶπεν.

— Ἐντὸς ὀλίγου . . . ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ Λαμβέρτος ἀρπάσας αὐτὴν τὴν ἐπανήγαγε πρὸς αὐτὸν ἀποτόμως.

— Παρευθύς!

— Περιμένετε! . . περιμένετε! . .

— Εἰς τὴν στιγμήν! ἀμέσως, τὸ ὄνομά του! Συντριβεῖσα ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς πατρικῆς ὀργῆς, ἀλλ' εἰσέτι ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῆς ἱσταμένη, ἡ Ἀδελαῖς ἀπεκρίθη.

— Ὅα τὸ εἶπω εἰς τὴν μητέρα μου, προστάλεσον αὐτὴν νὰ ἔλθῃ.

— Πολὺ καλὰ!

Ὁ Λαμβέρτος ἔκρουσε τὸν κώδωνα, ὑπὲρ τῆς ἐνεφανίσθη.

— Παρκαλέσον τὴν κυρίαν νὰ ἔλθῃ: ὕπαγε!

Ὁ ὑπὲρ τῆς ἀνεχώρησε, καὶ ἡ συγκινητικώτερα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ καθ' ὅλον τὸν χρόνον, ὅστις ἐμεσολάβησε μέχρι τῆς προσελεύσεως τῆς κυρίας Λαμβέρτου. Ἡ Ἀδελαῖς κεκυφύια ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἐπίτας, ἐνῶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐπιπτον κατὰ σταγόνας ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τῆς κόμης αὐτῆς θωπευομένου μαρμάρου. Ὁ πατὴρ τῆς ἵστατο ὀρθὸς πλησίον τῆς θύρας δι' ἧς ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἡ σύζυγός του· ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐθλίβε μελαγχολικῶς τὸ πρόσκλιντρον παρακειμένης τινος ἐδράς· ὅποια θέσις προσδοκίας!

Ἡ Κυρία Λαμβέρτου ἐνεφανίσθη· σκινὴ πικρά, ἄφωνος, φρικαλέα, παρέστη τότε μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων τοῦ οἰκογενειακοῦ τούτου δράματος. Ὁ ζωϊκὸς ἀὴρ ἐφάνη αἶφνης οἶονεὶ ἀποχωρῶν δι' αὐτοὺς τῆς αἰθούσης. Δὲν ἀνέπνεον πλέον, ἐπνίγοντο. Μόλις ἡ Κυρία Λαμβέρτου εἰσῆλθεν, ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἐκφραστικῶς ἀτενίσας τὴν Ἀδελαῖδα, ἔδειξεν αὐτὴν πρὸς ἐκείνην ὥς νὰ τῇ ἔλεγεν: ἀἰδοῦ, ἡ κόρη μας θέλει νὰ σὰς ὁμιλήσῃ· ἀκούσατέ την. Καὶ ὁ Λαμβέρτος ἐξῆλθε βραδέως, χωρὶς νὰ ἀποτείνῃ λέξιν, οὔτε εἰς τὴν μίαν, οὔτε εἰς τὴν ἄλλην. Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἐκλείσθη καὶ αὐθις ὀπισθεν αὐτοῦ.

Μήτηρ καὶ κόρη ἔμεινον μόναι.

Πρώτη ἡ Ἀδελαῖς εἶπε:

— Μόλις ἀπηλλάχην διαρκoῦς καὶ ἐπιπόνου διαλόγου, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρός μου, ὅστις παντὶ τρόπῳ θέλει νὰ μάθῃ. . .

Ἡ μήτηρ διέκοψε, τὴν κόρην τῆς διὰ τῶν ἐξῆς!

— Ἦμην ἐκεῖ, ὀπισθεν τῆς θύρας ταύτης. . . ἤκουσα τὰ πάντα: γνωρίζω τί ζητεῖ ὁ πατὴρ σου. Θέλεις δὲ τῷ ἀπαντήσῃ. . .

Μακρὰ σιγὴ ἠκολούθησε τὴν ἐπιμόχθως διακοπεῖσαν ταύτην φράσιν, καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἡ νεᾶνις δὲν ἔπαυσε παρέχουσα προσοχὴν πλήρη ἀγωνίας.

Ἐπὶ τέλους, ἡ Κυρία Λαμβέρτου ἐπανελάβε.

— Δύο ὅρκους πρέπει νὰ κάμῃς εἰς τὸν πατέρα σου· ὁ πρῶτος. . .

— Ὁ πρῶτος; . .

— Ὅτι δὲν θέλεις τῷ εἶπαι ποτὲ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅστις ἔγραψε τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐπιστολήν.

— Ἀλλὰ τότε, διέκοψεν ὀρμητικῶς ἡ Ἀδελαῖς. . . ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖ ἐπιμόνως; . .

— Μὴ με διακόπτῃς!

— Ὁ δεύτερος ὅρκος, μήτέρ μου;

Ἡ αὐτὴ ἀγωνία, ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ἐπελθοῦσα, κατίλαβεν ἐκ νέου τὴν Κ. Λαμβέρτου. Ἀλλὰ κατισχύσασα καὶ πάλιν τῆς συγκινήσεως αὐτῆς, ἐξηκολούθησε.

— Ὅα βεβηλώτης μεθ' ὅρκου εἰς τὸν πατέρα σου, ὅτι δὲν ἐγγράφη πρὸς σὲ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη.

— Ἀλλ' εἰς ἐμὲ ἐγγράφη.

— Εἰς σέ, Ἀδελαῖς;

(Ἐπεται συνέχεια.)